

Nakrat je pisal: da odpotuje z Dunaja, da bo v Krašni pustil svoje reči, po katere naj pride hlapec, on pa, da bo prišel peš domu.

Dekleta smo se ga silno veselile, in ugibale smo, kako bomo praznovale njegovo poroko. Sestra Marija ga je prva zagledala, ko je šel z Vartenberga čez travnik proti Reljneku. Vse smo skočile in mu hitele nasproti. Pri vrtu smo prišli skupaj. Vse nas je poljubil — zadnjo sestro Marijo in rekel je: „Ve ste moje sestre — to pa je zadnji moj poljub.“

Nato so prišli papa. Fricelj jih je srčno objel, a takoj tudi prosil, naj gredo — če le morejo — takoj z njim v Ljubljano.

Nismo umeli, kaj vse to pomeni. Še isto noč ob 3. uri sta se odpeljala v Ljubljano. Drugi dan je izročil Trebnjo sestri Amaliji v last, sam pa vstopil v semenišče. Ko je dovršil semeniške študije, nas je povabil na primico.

Nova maša je bila napovedana ob $\frac{1}{2}$ 5. uri zjutraj v šenklaški cerkvi.

Vso noč smo se vozili. Pri „Maliču“ smo ostali. Papa, moje sestre Marija in Loti, škofove sestre Tončka in Amalija, in jaz.

Ob $\frac{1}{2}$ 5. uri je Baraga pristopil k altarju. Dva duhovna sta bila zraven in dva ministranta. Novomašnik je bral tiho sv. mašo, in mej mašo nas obhajal.

Barage potem nisem videla prej, da je prišel kot misijonar iz Amerike. Stanoval je pri sestri Amaliji v Martinčevih hiši. Peljala sem k njemu otroke in on nas je vse blagoslovil. V druge prišel je kot škof. Stanoval je pri „Wildenmannu“. Zopet sem vas peljala k strijcu iz Amerike. Ti, „Francelj“ si bil še tako majhem, da si se vedno mene držal.

Ko sem stopila pred škofa in zagledala zlati križ in prstan, jela sem se tresti. Škof pa je rekel: „Ljuba moja, ne da mi poveš, uganem tvoje misli. Ti premišljuješ, kako čast bi mi izkazala, ko me vidiš kot škofa pred sabo? — Le misli, da si ti moja stara Tončka, prijateljica iz otročjih let, jaz pa tvoj stari Fricelj. — Igrala se pač ne bova več in krtine v Reljneku bodo imele mir.“

Pogledal je vas otroke in rekel: Ljuba moja Tončka! 4 fantke in 1 punčko imaš, povej, katerega si odgojila za me — morda tega? in kazal je na Bertelna. Ta pa zbeži skozi vrata po stopnicah in domu . . .

Baraga je pisal iz Metlike, kedaj odide v Ameriko. Moj oče in Žurbi (mož stareje sestre Cilke in lastnik gradiča „Lihteneg“) sta šla po slovo. Našla sta ga še. Spal je na golih deskah. Pod glavo je imel opeko in knjigo. Bil je v talarji — neodet. Zbudil se je in vstal. Papa so rekli: „Ljubi moj! vsaj zadnjo noč bi se bolje počil“.

Baraga je pa odgovoril: „Ljubi papa, pred tremi dnevi sem razdal vse med siromake in bolnike. Zdaj nimam nič več, kakor potrebno za potovanje“.

Meni je pisal mnogo let za god. Jaz pa njemu. V dopisih je povedal tudi, kako se mu je tu pa tam godilo.

Moj oče so Trebanjsko grajščino mnogo let oskrbovali, misleč, da bo trud in strošek prišel nam otrokom k dobrem. Toda prišlo je drugače.

Ko sem se možila, sem bila stara 23 let. Zdaj sem jih stara 86 let; „Dore“ je pa star 53 let.

Fr. Drenik.

Osveta.

Spisal Zmago Kračmanov.

Prišla je ravno dvanajsta ura.

Na dvorišču vojašnice neke posadke onstran Velebita se je razdelila straža in posamezni oddelki moštva so odhajali jedva skozi velika vrata obzidanega dvorišča.

Mladi, služboimajoči kadet si je mel od veselja roke ter prezirnim pogledom zrl za odhajajočimi vojaki, saj je imel danes prvič v svojem življenju službo, inspekcijo vojašnice; bil je za dobo štiriindvajsetih ur prvi in najvišji gospod, neomejeni glavar vojašnice in od zadnjega prostaka do najstarejšega narednika se mu je moralo vse klanjati ter pokorno izvrševati njegova povelja.

Ko zapusti dvorišče zadnji oddelek straže, odide kadet ponosno v stražnico, da pouči zapovednika straže, kako se ima ponašari. Da pokaže takoj svojo moč, ošteje pošteno celo stražo. Tambor moral je poklicati službene organe vsih v vojašnici nastanjenih stotnij, kateri so morali nemudoma dovesti po dva z metlami oborožena moža, da se dvorišče in dolgi hodniki vojašnice očistijo, dočim so stotnijski črevljarji in krojači dobili povelje, da z nožmi ostrgajo na večih mestih zamazane stene hodnikov.

Komaj je bilo to delo dovršeno, klical je že zopet tambor vse v „hišnem zaporu“ se nahajajoče vojake, kateri so se v par minutah zbrali pred stražnico. Toda naglost ni nikoli dobra, in gospod kadet našel je gotovo pri vsakem kako napako. Nekateri so preslabo očistili gumbe, drugi zopet jermena, nekateri so imeli prašne bajonete, drugim je manjkalo zopet par žrebljev na črevljev in — slišali so nebroj psov. Po dovršenem pregledu so morali nemudoma omenjene nedostatke popraviti; čistilo in klelo se je po vsih sobah.

Za pol ure zbrani so bili že zopet pred stražnico. Očistili in uredili so vse kolikor je bilo mogoče. Gumbi svetili so se kakor pravo srebro, jermena so se lesketala, isto v podplatih so bili žreblji polnoštevilni; vsi so že mislili, da danes ne bode treba več nastopiti pred stražnico.

Toda naenkrat počne kadet na vse grlo vpiti, psovka za psovko leti na ubogo skupino hišnih kaznjencev, kateri so se tresli, kakor slamnata bilka.

Katero napako je sedaj našel kadet?

Joj! brke niso bile v redu zasukane in to ga toli razsrdilo.

Takoj se je moralo to popraviti, ter v tretje nastopiti, kadet je bil konečno zadovoljen, kajti brke bile so istinito izvrstno zasukane, sploh vse je bilo v največjem redu; nato jih pouči, da morajo biti vedno tako urejeni, posebno je še povdarjal o zasukanju brk, ker se o tej priliki pogladil pod nosom — toda na žalost ni imel kaj prijeti.

To opazil je na pragu stražnice stoječi vojak Vazilij Vucemilovič, ter se o tej priliki nehote glasno nasmejal in odšel v stražnico. Toda prepozno! Kadet zapodi hišne kaznjence „do vraga“ ter pride jeznim obrazom v stražnico. Straža je morala takoj nastopiti in ubogi Vazilij slišal je toliko psovk, da jih bode še pomnil isto, ko ne bode več nosil vojaške suknje.

Radi nedolžnega smeha Vazilija morala je straža tekom popoldneva še neštivilnokrat nastopiti, radi njega je bila cela straža psovana.

Dobrosrčni Vazilij je seveda obžaloval svoj nepremišljeni smeh. Prosil je odpuščanja zapovednika straže Jovan Aračiča, kakor tudi ostale tovariše, in ker je bil pri stotnji obče priljubljen, odpustili so mu radi, ter se potem skupno smejali kadetovi jezi. (Konec prih.)

Novice.

— **Osebnosti.** Premeščena sta okrajna sodnika gg. Ivan Guzelj iz Cerknega v Komen in Viktor vitez Frölich iz Bovca v Komen. — Za okrajna sodnika sta imenovana pristava gg. Viktor Abazhizh v Sežani za Bovec in Ivan Dougan v Voloski za Cerkno.

— **Učiteljska imenovanja.** Za nadučitelje so imenovani gg. Engelbert Kavčič pri Sv. Križu, Anton Žibert na Ježici in Ivan Sone v Preski. — Gdč. A. Gerstenmayr v Št. Vidu pri Zatičini je imenovana za definitivno učiteljico istotam. — Kompetenčnim potom so premeščeni gosp. Konrad Mali iz Zagorja v Zagorje-Toplice, gdč. Fr. Bayer v Knežak, gosp. Potokar iz Drage v Št. Lorenc in gosp. Fr. Grailand iz Mirne peči v Kostanjevico. — V status kranjskih učiteljev sta bila uvrščena gg. Mihael Kosec in Josip Tratar. — V pokoj je šel gosp. Josip Traven v Naklem.

— **Promocija.** Koroški Slovenec, g. Ferdo Müller, c. kr. avskultant v Mariboru, je bil te dni na graškem vseučilišču promoviran doktorjem prava.

— **Državna podpora.** Za zgradbo škarpe ob Kokri nasproti vasi Breg je dovolilo poljedelsko ministrstvo 320 K podpore. Tretjino stroškov je prevzel deželni odbor.

— **Za Prešernov spomenik** je daroval gosp. Josip Gorup na Reki 500 kron.

— **Družba sv. Cirila in Metoda glavni dedič.** Umrli trnovski dekan, slovenski pesnik veleč. gosp. Ivan Vesel je svojim glavnim dedičem imenoval družbo sv. Cirila in Metoda.

— **Razdelitev obleke mej ubožno šolsko mladino v Ljubljano.** V okrašeni telovadnici prve mestne deške šole se je vršila v soboto skromna, pa prav prisrčna slovesnost: ubožna mladina ljubljanskih ljudskih šol je prejela toplo zimsko obleko, ki so jej jo oskrbeli poštvovalni dobrotniki. V vrsti teh blagih dohrotnikov je prvi cesarski svetnik Ivan Murnik,

ki tudi v svoji hudi bolezni ni pozabil otročičev, ampak je odbor gospoj za razdelitev obleke izdatno podpiral in skrbel, da je bilo obdarovanih kolikor mogoče veliko število ubožnih otrok. Poleg gosp. ces. svetnika Murnika si je največ zaslug za letošnje obdarovanje ubožne mladine pridobila gospa Franja dr. Tavčarjeva, ki posnema rajno dobrodelno gospo Murnikovo. Slavnost je pričel s svojim nagovorom č. gosp. J. Mlakar, mestni katehet, ki je otročiče opominjal k hvaležnosti, dobrotnikom pa v lepih besedah opisoval plačilo Onega, katerega so v otročičih obdarili. Darove so učencem in učenkam z veliko ljubeznivostjo razdelili deželni predsednik Viktor baron Hein, deželni glavar O. pl. Detela in gospa Franja dr. Tavčarjeva. V imenu obdarovancev sta se zahvalila en učenec in ena učenka. Slavnosti se je udeležilo veliko odličnega občinstva, zlasti izmej učiteljstva.

— **Komorni virtuoz Fr. Ondriček** priredi v soboto v veliki dvorani „Narodnega doma“ koncert. Ondriček je eden prvih vijolinistov na svetu in je torej umevno, da se za njegov koncert vse zanima.

— **Značilne razmere.** Uradno je dokazano, da se v konsumu na Bledu prodaja ponarejeno vino, in da je to ponarejeno vino pravi strup.

— **Ogled justične palače** Te dni se je mudil višjesodni predsednik graški grof Gleispach v Ljubljani in si je pri tej priliki natančno ogledal novo justično palačo.

— **Napredek v domači obrti.** Ljubljanska tvrdka Zabkar je otvorila prvo slovensko železolivarno. Ta livarna je urejena po najnovejšem načinu, ter se zamore zlititi železa v isti 150 000 kg na dan. Živela resnična narodna naprednost!

— **Porotno sodišče v Ljubljani** je oprostilo 29letnega kajžarja Jakoba Mlakarja z Gore pri Idriji hudodelstva uboja in obsodilo 18letnega Franca Roveta iz Zaloga radi težke poškodbe na štiri leta, Franca Lokarja radi posilstva na pet let, obravnava proti Francu Kobalu iz Podkrajja bo v prihodnjem zasedanju. Mesarski pomočnik Fr. Zupančič iz Duplice je bil radi hudodelstva tatvine, javne posilnosti in vlačuganja obsojen na 6 let težke ječe. — Peter Giuliani, Anton Perusin in Ivan Sieger, vsi prisiljenci, so bili obtoženi radi hudodelstva nečistosti zoper naravo in obsojeni prvi in tretji na šest mesecev, drugi pa na šest let. Hlapec Miha Hribar iz Rodice je bil radi tatvine obsojen na 4 mesece zapora, Andrej Lampič iz Bizovika pa radi uboja na pet let zapora.

— **Državnozborna volitev iz pete kurije** se je vršila v sredo. Oddanih je bilo 54229 glasov. Izvoljen je bil dr. Šusteršič, ki je dobil 38236 glasov. Jelenc je dobil 11812 glasov, Kopač pa 3847 glasov. V Ljubljani je dobil dr. Šusteršič 1204 glasov, Jelenc 1236, Kopač pa 685.

— **»Turnerji« v Idriji.** Kakor posnemamo iz ljubljanskih listov, so minolo soboto zvečer in v nedeljo razgrajali po Idriji nemški „turnerji“, ki so došli tja na „Barbara-fest“, dasi je bilo naznanjeno, da se bo veselica vršila s sodelovanjem filharmoničnega društva iz Ljubljane. Ti turnerji so pač posebljena surovost, pravi divjaki, kar so pokazali že neštivilokrat in tako tudi zadnjič v Idriji, kjer so na brezstiden, divjaški način izzivali Slovence, ter, ko je mej istimi končno vendar zavrelo — streljali nanje. No, pozabiti ne smemo, da se ti turnerji po ogromni večini rekrutujejo iz slovenskih narodnih poturic in drugih mlečnozobnikov.

— **Lepa pridobitev koroških Slovencev.** Dne 5. t. m. so se vršile v Hodišah poleg Celovca občinske volitve, na katerih so po velikanski borbi prvič zmagali Slovenci v II. in III. razredu. Doslej je namreč bila ta občina v rokah nemčurstva. Volilci so prišli na volišče v polnem številu. Slava in naprej!

— **Šola s — trinajstimi učenci!** Ta — posebnost je „nemška“ šola v Lipici na Koroškem. Ta trinajstotica

Kmetijstvo.

Živinoreji treba trdne podlage.

Ako hočemo od semenskih rastlin pridelati veliko dobrega semena, odbrati moramo za seme le take rastline, ki so pravilno in dobro razvite. Po takih rastlinah se najbolj ravna dobrot novega semena in po takem semenu zopet dobrot novih rastlin. Ako dosledno tako ravnamo, imamo zmeraj lepo seme in zmeraj lepe pridelke.

Prav tako kakor pri rastlinah, treba nam je delati tudi pri živini. Tudi pri živini treba nam je odbirati za pleme lepo zraščene in dobre živali, da pridemo do boljšega prirejka, t. j. do dobre „sorte“, kakor se radi izrazimo. Take lepo zraščene živali so najtrdnjša podlaga za uspešni razvoj in napredek naše živinoreje, a treba jih je v ta namen po več let rediti, da se dobi po njih kaj dobrega zaroda, s katerim se zarede in razširijo dobre lastnosti plemena. Ako take živali vrh tega še skrbno izrejamo in dobro krmimo, potem se živina od roda do roda izboljšuje in postane v vsakem oziru bolj koristna in dragocena. Tako ravna po vsih naprednih deželah in tudi pri nas bo mogoče le po tej poti dovesti našo živinorejo na tisto stopinjo, katero zavzema po drugih deželah.

Kaj pa pri nas opazujemo? Kaj ne delamo ravno tako? — Ne! Kar se dobrega in lepega izredi, se sproti prodaja in sicer večinoma v vnanje kraje, tako da so prodane lepe živali s svojimi dobrimi lastnostmi za izboljšanje domače reje popolnoma izgubljene. Vse lepe in dobre krave se sproti prodajo, večinoma za Gradec, doma pa ostajajo že Bog zna kolikokrat prekupljene živali, ki so dvomljivih in nestanovitih lastnostij za pleme.

Taka reja nima nobene trdne podlage, in s tako rejo ne pridemo v živinoreji nikdar do tistih uspehov, katere so dosegli po drugih deželah, in po katerih bi morali tudi mi hrepeneti, ako si hočemo izboljšati svoje gmotno stanje.

Prepričan sem, da vedo tudi naši živinorejci ceniti, kolike vrednosti so dobre krave za izboljšanje domače reje. Žalibog pa, da se v premnogih slučajih zato premalo zmenimo, in da prodajamo sploh vse, kar se da dobro v denar spraviti, glede pri tem le na hipne koristi, ne pa na to, da spodkopujemo s takim ravnanjem edino pravo podlago, na kateri bi bilo mogoče doseči v nekoliko letih zares dobre in stanovito ugodne uspehe. Drugod so živinorejci v tem pogledu veliko bolj preudarni in ne prodajajo dobrih krav iz hleva, toliko časa ne, dokler so dobre za pleme in za užitek.

Resnica je, da so v mnogih slučajih denarne stiske tisti vzrok, vsled katerega se prodajajo dobra plemena živali od hiše, a v mnogih slučajih je temu kriva tudi tista lahkomiselnost in tisto že nekako vcepljeno nagnjenje do barantije, ki se pojavlja pri mnogih naših živinorejcih. Marsikateri gospodar proda svojo lepo in za pleme dobro

kravo, ne iz gmotnih potreb, ampak le za to, ker mu ponudi kravji kupec lepo ceno in ga toliko časa pregovarja, da se spusti v kupčijo. In teh kravjih kupcev mrgoli po deželi. Vsak teden ga imaš skoraj pred seboj. Ti ljudje vedo za vsak hlev, za vsako kravo, in poberejo vse, kar je količkaj porabnega.

Zadnji čas je, da se vsaj boljši živinorejci vzdramijo, in da s svojim dobrim izgledom vplivajo na to, da se lepe in dobre živali ne prodajajo, ampak doma obdrže za zboljšanje domače reje, kajti lepe in dobre krave so v rokah skrbnih živinorejcev najtrdnjša podlaga za uspešni razvoj in napredek domače živinoreje. Kravjim prekupcem pa naj se prodajajo le tiste krave s teleti, ki niso za pleme dosti vredne in za katere ni škoda, ako jih dobi mesar v roke.

R. v D. N.

Poučni in zabavni del.

Osveta.

Spisal Zmago Kračmanov.

(Konec.)

Kakih 500 korakov proti jugu od vojašnice mesta Z. nahaja se majhno, a lepo s travo obraščeno vežbališče posadke omenjenega mesta. Košate murve in pritlikave smokve rastoče okrog vežbališča vežejo dovolj sence, da se zamorejo utrujeni vojaki ob času odmora v hladu odpočiti.

Radi prijetnosti kraja in bližine mestnega perivoja, zbere se tu vsaki večer polno občinstva, da se navžije svežega zraka. Zlasti mladina najde tu obilo zabave. Veselo petje spremljano z milimi glasovi mandolin in kitar čuje se od vsih strani, tu se koketuje, tu se razodevajo čuvstva in tajnosti mladih src.

Tako se godi tu vsaki večer do solnčnega zahoda; z nastopom noči vrnejo s sprehajališča v mesto ter nadaljujejo svojo promenado na glavnem trgu. Le oni, katerim je bog Amor dal dovolj poguma, ostanejo navadno še pozno v noč na vežbališču, in da zamorejo tu rastoče murve in smokve svedočiti, povedali bi mnogo o Romeju in Juliju.

Baš radi teh zakasnelih sprehajalcev prihaja iz vojašnice vsako noč ob 10. uri prva patrolja, da „očisti“ vežbališče. To se ponavlja vsako uro do zore, in le malokedaj se vrnejo vojaki v stražnico brez uspeha.

V vojašnici se je ravno izvršil večerni raport, inspeksijski organi odhajali so po hodnikih in stopnicah k svojim stotnijam, moštvo ležalo je že na slamnicah, ter sanjalo o boljših časih, le tu pa tam čula se je koja poluglasna popevka o kraljeviču Marku in o kujar Danilu, s katero si je koji „corporal du juar“ preganjal dolgčas in spanje.

Edino le v stražnici bilo je še polno življenja, kajti gospod kadet poučeval je s kričočim glasom vojake, kako se morajo na straži vesti, odredil je moštvo, katero

ima vsako uro pregledati vežbališče, ter strogo naročil, da se mora vsakogar aretovati, kogar se najde v nočnem času na vežbališču. Zapovednik straže moral je povelje ponoviti in šele potem zapusti kadet stražnico ter odide v inspecijsko sobo k počitku.

Tri četrt na najstno uro vrne se prva patrolja — slučajno brezuspešno. Točno ob najstni uri zapusti druga patrolja, obstoječa iz treh mož, med katerimi je bil isto Vazilij Vucemilovič — vojašnico, ter odide počasnim korakom proti vežbališču.

Prišedši na vežbališče preiskali so vse kote, toda žive duše niso našli.

Vže so se hoteli vrniti, ko pod bližnjimi smokvami nekaj zašumi. Na to zopet vse tiho.

Patrolja obstane, vojaki pridrževali so dihanje, da tem bolje slišijo, toda daleč okrog vladala je popolna tihota. Jeli so že dvomiti, ter pripisovati oni šum vetru, toda naenkrat zašumi še glasneje pod eno in isto smokvo.

Hipoma stali so vsi trije z nabitimi puškami v rokah kacij deset korakov pred smokvo.

Vazilij skoči naprej, ter zakriči:

„Kdo je“!

Toda nikacega odgovora.

Vprašanje ponavlja drugič.

Zopet vse tiho.

Zakriči v tretje, a zopet brezuspešno.

Že je hotel streljati, toda v pravem trenutju se premisli, natakne na puško bajonet ter pogumno odide proti osodepolni smokvi, med tem ko mu tovariša oprezno sledita.

Ko se približa kake tri do štiri korake, opazi, da neka oseba mirno pod smokvo leži, isto je slišal globoke, dolge vzdihne.

Obšla ga je groza, lasje so se mu ježili, in mrzla polt mu oblije čelo, ali le za trenutje, vsaj ima v rokah nabito puško, na puški ostro bajoneto, čemu bi se bal! Na ves glas zakriči:

V imenu zakona . . .

Njegov glas je še odmeval iz bližnjega perivoja, ko se dozdevna oseba pod smokvo prebudi, ter urno skoči na noge in pred prestrašenim Vazilijem stoji velik — osel, čegar svetle oči so zrle nepremično omenjene tri vojake, koji niso vedeli, bi se li smejali ali sramovali svoje malosrčnosti.

Prvi spregovoril je Vazilij, ter vprašal tovariša, kaj hočejo početi z oslom, kateri je gotovo ušel iz kojega bližnjega hleva.

Vže so hoteli prepustiti osla svoji usodi, ko se domisli Vazilij strogega povelja, s katerim je kadet ukazal vsakogar aretovati, koji se drzne v nočni dobi stopiti na vežbališče.

„Hajd Milane in Gjuro, znata li kako strogo zapoved nam je dal gospod kadet, mi moramo vsakogar aretovati, kogar tu najdemo“, dejal je Vazilij.

„Toraj v imenu zakona, dragi osel, ti moraš z nami, ukaz je ukaz“.

Milan in Gjuro prišla sta krotko žival, katera jim je brez obotavljanja sledila, med njima šel je osel, a pred njimi korakal je Vazilij vesel in zadovoljen, da se ne vrne brez uspeha v stražnico.

Točno o polunoci javil je Vazilij desetniku Jovan Aračiču, da je na vežbališču aretoval osla, kojega na dvorišču stražita tovariša Milan in Gjuro.

Odkar obstoji stražnica, menda še ni bilo tako vesele noči, kakor je bila ona; smehu ni bilo konca ne kraja.

Toda stvar je bila službena in obvestiti se mora o tem tudi gospod kadet.

Desetnik Aračič obleče rokavice ter odide v inspecijsko sobo. Po preteku četrt ure se vrne s kadetom, kateri pozove Vazilija, da mu pokaže in natančno javi, kje in kako so vlovili osla.

Ko mu Vazilij vse nadrobno razloži, zaukaže kadet desetniku, da takoj zjutraj obvesti policijo, da se je na vežbališču našel osel, čegar gospodar ni znan.

Na to so pustili osla v obzidanem dvorišču, zaprli vrata vojašnice, kadet odide v svojo sobo, a moštvo v stražnico.

Še dolgo časa je bilo čuti iz stražnice smeh, končno je vendar vse vtihnilo, zadremalo. Slišala je le še enakomerne korake pred vratmi stoječe straže, svetilka v stražnici jela je pojemati.

Naenkrat zasliši se na cesti pred vojašnico dolg signal na rog, vojaki v stražnici se vzdramijo, oprtijo telečnjake in nadenejo puške na rame, kadet priteče v stražnico z besedami: „Ogenj! Ogenj!“ ter veli straži nastopiti.

In zopet tolkel je tambor pred stražnico, toda sedaj ni klical hišnih kaznjencev, temveč budil in alarmiral je celo posadko.

Hipoma bilo je v vojašnici vse živo, vojaki so se opravljali, kadar je bil gotov, hitel je na dvorišče, kjer se morajo v slučaju alarma zbrati vse stotnije.

Inspekcijski organi hiteli so v mesto buditi in zvati častnike.

Za pol ure so bile vse stotnije zbrane na dvorišču, prišli so častniki, isto ognjeglasno orodje bilo je pripravljeno. Kadet javi polkovniku, da nekje v mestu gori, da je radi tega moral alarmirati posadko.

Čakalo se je le še na povelje polkovnika za odhod, ko pride na dvorišče policijski komisar, ter javi polkovniku, da — nikjer ne gori, in da isto policija ni signalizovala ognja.

Kadet, kateremu je bila strogost polkovnika dobro znana, je iz strahu obledel, ter opetovano zatrjeval, da je on, kakor tudi cela straža, slišal signal na rog, da mora v mestu goreti, kar je pa policijski komisar odločno zanikal.

Polkovnik ni vedel, komu bi verjel, niti ni vedel, kaj bi počel . . .

V istem trenutku pride od stražnice vojak Vazilij, ustavi se tri korake pred polkovnikom, da ostro pozdravi in javi:

„Gospod polkovnik, pokorno javim, da — da — da . . .“

„Vun z besedo“, zagrne polkovnik.

„Da — da — nikjer ne gori, ampak signaliziral je — je . . .“

„Govori!“

„Signaliziral je — — — oooosel, katerega je vjela patrolja št. 2. na zapoved gospoda kadeta“.

Častniki in moštvo, kakor tudi policijski komisar jeli so se glasno smeјati.

Stotnije vrnilе so se takoj v vojašnico, toda spati ni mogel nikdo več, iz vseh sob čul se je smeh in govoricе o — oslovem signalu.

Drugi dan videl je desetnik Jovan Aračič gospoda kadeta v pisarni polkovnika, a vojaki dolgo niso pozabili, kako se je osvetil Vazilij Vucemilovič.

Godec Janko.

(Spisal Sienkiewicz. Poslovenil Janez R.).

Svet je zagledal slab in bolehav. Ob ležišču porodnice zbrane botre so zmajevale z glavami nad materjo in detetom. Kovačiča, — izmed vsih najbolj zvedena, — pričela je bolnico tolažiti: — Le tiho — je rekla. Prižgala bodem blagoslovljeno svečo, kajti, Vas bode tako v kratkem konec. Botra moja, spravite se s tem svetom — duhovnik mora priti, da Vam da odvezo. — Ali kaj! — je rekla druga — deček mora biti takoj krščen; saj vidite, da niti duhovnika ne dočaka, in rečem Vam, sreča bode, ako ne bode iz njega tako strašilo.

Prižgala je blagoslovljeno svečo, vzela otroka v naročje in ga pokropila z blagoslovljeno vodo, tako da je svetlo pogledal; nato je govorila:

Krstim te v imenu Očeta, Sina in sv. Duha, in tvoje ime naj bode Janko. Sedaj pa ti duša „krščanska“ pojdi tja, od koder si prišla. Amen.

No, duša krščanska pa kratko in malo ni hotela zapustiti slabotnega telesca in iti tja, od koder je prišla, — nasprotno! Pričela je brcati z nožicami tega telesca z vso silo, kar jo je zmogla javkati, akoravno slabotno in tožno, na kar so botre rekle: človek bi mislil, da mijavka kaka mačica, ali kaj jednacega.

Poslali so po duhovnika. Ta je prišel, opravil svoje opravilo ter se priporočil. Bolnica se je poživela. Tekom jednega tedna pa je šla že za svojim poslom.

Življenje dečka je viselo na niti, in se je o njem jedva zaznalo. V njegovem četrtem letu je na strehi kukavica nekolikokrat zakukala in obrnilo se je na bolje, — dosegel je, nekoliko opomogel — deseto leto. Sicer pa je bil vedno mršav in omahel, trebuh njegov je bil napet, lica upadla, njegovi predilnati, skoro beli lasje so mu padali čez bistro, široko odprte oči, katere so mirno zrle v svet, kakor bi se zagledale v neizmerno daljavo.

Po zimi je čepel na zapečku in tiho plakal vsled mraza, dostikrat pa tudi vsled glada, kajti njegova mamica večkrat ni imela ne drv, ne prigrizka. V poletju je hodil okoli v slamniku in srajčici, prepasani s koncem rute. Njegovi predilnati lasje so tiščali izpod slamnika, glavica pa bila podobna tičkovu. Njegova mati, — uboga najemnica — živeča od dne do dne, podobna lastovki pod tujo streho, — ga je morda ljubila po svoje, vendar ga je pa tepla precej pogosto in nazivala z „mehom“. V osmem letu hodil je že kot pastirček za trumo ovac ali pa če ni bilo najti v domači koči nikakega grižljeja, šel je v gozd po gobe. Da ga tam ni raztrgal kak volk, zahvaliti se je imel božji milosti.

V obče pa revček ni kazal posebne nadarjenosti; kot pravi vaški otročaj, vtaknil je vedno, kadar ga je kdo ogovoril, prst v usta in debelo gledal. Ljudje so govorili, da ne bode dolgo živel, še manj pa, da bi njegova mati doživela ž njim kako veselje, kajti opravljati je zamogel le lahka dela. Čudno je pa to in ve se od kod je prišlo njegovo veliko zanimanje za godbo. Pri sluškaval je vsak glasek, in čim starejši je bil, toliko raje bi godel. Kedar je šel v gozd za čredo, ali po jagode, — vedno je prišel prazen domov. Niti jedne jagode ni prinesel. Ko ga je pa mati karala, ji je odgovoril boječe: — Ah mamica! v gozdu je prekrasno sviralo. O, — zaigrala ti bodem takoj, ti potepuh! — se je hudovala mati in v resnici zaigrala nad njim s kuhavnico.

Janko se je drl na vse grlo, obljuboval, da godbe ne bode več poslušal, dasiravno so njegove misli uhajale vedno v gozd, ker je tako rad poslušal petje, brenk in žvenk. Kdo pa gode tako lep? Ali je poznal tega godca? O da. Jelke, smereke, breze — vse je pelo, žvenkalo in brenčalo: cel gozd! — In odmev! . . . Na polju je pela vsaka travica, na vrtu za koliko cvrčali so vrabci, da so se tresle črešnje. Na večer je čul različne glasove, kateri so le mogoče v naravi in domneval, da poje in zveni cela vas. In kadar so ga poslali na delo, da razmeče gnoj, sviral mu je veter ob vilah.

Nekoč ga je zagledal paznik, ko je stal zamišljen, oprt ob vile in prisluškaval vetru, igrajočemu se ob vilah. Skočil je k njemu in mu odštel nekaj mastnih po pleh. Toda, kaj je koristilo? Ljudje so ga nazivali „Janko godec!“ . . . Spomladi ušel je od doma in si napravil kraj potoka piščalko. V noč, ko so žabe zakvakale, ko se je oglasil slavec, ko so zacvrčali murčki, ko se je razlegal iz plota petelinov klic, ni mogel zatisniti očesa temuč pazno poslušal in bog ve, kaj je vse čul . . .

V cerkev ga mati ni smela vzeti s seboj, kajti, ko je cerkovnik zaigral na orglje, katerih glasovi so se zibali sedaj v višavi, sedaj v nižavi, vsplamtele so dečkove oči, potem pa zamaknil polagoma kot bi zrl popolnoma tuj svet.

Čuvaj, kateri je korakal pozno v noč po vasi, in da bi ne zaspal, štel zvezde, ali se pomenkoval s psi, videl je prav mnogokrat Jankovo belo srajčico, kateri se